

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Marie Ferrarella

Csók a hóban

Karen Rose Smith

Karácsonyi készülődés

Karen Templeton

Kedves Mikulás!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Falling For The M. D.* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

© Harlequin Books S. A., 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *The Super Mom* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Járdán Eszter

© Karen Templeton-Berger, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Dear Santa* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 346. számában, 2022.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-571-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marie Ferrarella
Csók a hóban

1. FEJEZET

Dr. Peter Wilder mindig is tudta, hogy egyszer majd eljön ez a nap. Aki megszületik, annak előbb vagy utóbb meg is kell halnia. Orvos lévén túlságosan is gyakran találkozott a halállal. Édesanyját öt éve rák vitte el, és most egy másik szeretett embert is elveszített.

Hideg, komor januári délelőtt volt, és még a hó is szakadt. Az eltávozottat a cudar idő dacára is sokan kísérték el utolsó útjára, a gyászolók között Peter mégis egyedül érezte magát a temetőben. Három testvére mellett mindazok a barátok és csodálók eljöttek, akiket az édesapja megnyert magának a Walnut River Kórházban folytatott tevékenysége hosszú éveiben.

Orvos igazgatóként és az igazgatótanács elnökeként dr. James Wilder rengeteget dolgozott. A családját azonban sosem hanyagolta el, a fiai és a lányai mindig számíthattak rá. Most Peterre várt a feladat, hogy a nyomdokaiba lépjen, ha ezt mérhetetlenül nagy feladatnak érezte is. Legidősebb testvérként ő lesz az, akihez David, Ella és Anna tanácsért és segítségért fog fordulni. Bár Anna aligha, gondolta szomorúan, és rápillantott a hűgára.

Ő Daviddal és Ellával a sír egyik oldalán állt, Anna viszont a másikon. Tíz évvel volt fiatalabb Peternél, és ő számított a család fekete bárányának. Három idősebb testvére az édesapjuk foglalkozását választotta, és orvos lett, Anna azonban már az első évben otthagya az orvosi egyetemet. Végül közgazdásznak tanult, és a pénzvilágban csinált karriert.

Ennél azonban nyomósabb oka is volt annak, hogy kilógott a családból. Annak idején kitett csecsemőként találtak rá a Walnut River Kórház bejárata előtt. James Wilder számára magától értetődő volt, hogy ő legyen az, aki örökbe fogadja. Felesége mindent elkövetett, hogy szívébe zárja a kislányt, aki nem kellett a szüleinek, igyekezetét azonban nem koronázta siker.

James Wilder talán ezt akarta ellensúlyozni, és ezért kapott tőle több szeretetet fogadott lánya, mint a vér szerinti gyermekei. Jó szándék vezette, ám ez nem maradt következmények nélkül. Peter és a testvérei féltékenyek voltak Annára. Leginkább David, aki a családja elleni lázadozással akart több figyelmet kicsikarni magának.

Az apjuk elszántan harcolt ez ellen, közöttük mégis mind nagyobb lett a szakadék. Talán ez most megfelelő pillanat lesz arra, hogy eltaláljunk egymáshoz, és mindent újrakezdjünk, gondolta Peter. Édesapjuk is ezt szeretne volna, és ők négyen valójában nem is különböznek olyan nagyon egymástól. Anna legalább annyira szerette a megboldogultat, mint ők hárman.

Peter lesöpörte a hópelyheket a hajáról, és elkapta a húga, az őzikeszemű és többnyire félénken mosolygó Ella pillantását. Szeme most végtelen szomorúságról árulkodott.

- Még nem fogtam fel, hogy apa elment. Mindig is azt hittem, hogy örökre velünk lesz – suttopta.
- De elment – dűnnyögte David, ám a fájdalom így is kihallatszott a hangjából.

Peter tudta, hogy öccse nemcsak az elhunytat gyászolja, hanem az elszalasztott lehetőséget is siratja. Azt, hogy nem békült ki az édesapjával, amikor még megtehetette volna. Kettejük között rendkívül feszült volt a viszony, és David ma már biztosan bánja, hogy nem próbált meg közeledni az apjához. Holnap is nap lesz, mondogatta mindig. Az a nap azonban többé már nem jöhet el.

Peter a fényes koporsóra szegezte a tekintetét, amelyet lassan leengedtek a fagyos földre. Megvárta, hogy egészen leérjen a koporsó, aztán közelebb lépett hozzá, és egy szál vörös rózsát dobott a sírba.

– Aludj jól, apa! – mondta, és nagyot kellett nyelnie, mert elcsuklott a hangja. – Megérdemled a pihenést.

Peter után Ella is bedobta a maga rózsáját, Anna viszont megvárta, hogy az összes gyászoló kifejezze részvétét a családtagoknak. Láthatóan utoljára még kettesben akart maradni az apjával. Peter könnyet látott csillogni a szemében, és lelkifurdalása támadt. Igaz, csak örökbe fogadták, de Anna akkor is a testvére. Alig néhány napos volt csak, amikor az édesapjuk hazahozta.

- *Kissé korai ajándék a születésnapodra, Alice – mondta a feleségének.*

Peter tudta, élete végéig nem fogja elfelejteni, hogyan fogadta az új jövevényt az édesanyja, aki akkoriban éppen csak túljutott egy súlyos depresszió, amely egy időre ágyhoz láncolta. Arra számított tőle, hogy első látásra bele fog szeretni a babába, elvégre minden nő imádja a csecsemőket. Alice Wilder azonban még csak el sem mosolyodott, amikor elvette a kicsit a férjétől.

– Ugye hogy édes kislány, fiúk? – kérdezte a családfő bátorítóan a gyerekeitől.

– Hangos – felelte David komor képpel. – És bűdös is.

Az édesapjuk felnevetett.

– Tisztába kell tenni.

– Nem cserélhetnék el egy pónilóra? – akarta tudni David.

– Nem, azt nem lehet – válaszolta a férfi, és a másik fiához fordult. – Neked hogy tetszik, Peter?

– Nagyon kicsi – hangzott a szűkszavú válasz.

– Valóban kicsi még. Ezért is kell nagyon vigyáznunk rá. – Édesapja Peter vállára tette erős kezét, hogy jelezze, számít rá. – A legidősebb bátyjaként ez elsősorban a te feladatod lesz.

Peter válaszképpen annak idején komolyan bólintott, és bízott benne, hogy az apjának nem kell majd csalódnia benne. Édesanyja csak a homlokát ráncolta, és elvitte a talált gyereket, hogy tisztába tegye.

Így került hozzájuk Anna, akiben David versenytársat látott, míg Peter nyűgös terhet.

Ez lényegében azóta sem változott, és a viszonyuk soha nem lett harmonikus. Anna egyedül csak Ellával értette meg magát. Így teltek-múltak az évek, félreértések és sértett érzelmek közepette. A távolság egyre csak nőtt közöttük. Legfőbb ideje, hogy ennek most véget vessenek.

– Anna! – szólította meg Peter a húgát.

David és Ella azonnal feléje fordult. Anna, aki éppen el akart tűnni a gyászolók között, meglepetten megállt. Füle mögé simította világosszőke tincseit, amelyekbe belekapott a szél, és kék szemét kérdőn Peterre emelte. Ő elindult hozzá, és nem szabadulhatott attól az érzéstől, hogy itt és most, az apjuk sírjánál kínálkozik az egyedüli alkalom a békülésre. Ha most sem sikerül, sosem lesz belőlük szerető család.

Mire azonban odaért Annához, egyszeriben nem tudta, mit kellene mondania. Pedig orvosként értett ahhoz, hogy részvétet nyilvánítson az embereknek, és vigaszt nyújtson nekik. Ez azonban itt most egészen más helyzet. Most túlon túl személyes dolgokról van szó. Egy nagyon is hosszú nyúl történetéről, sok-sok fájdalmas emlékről. Peter tudta, hogy Anna ugyanolyan ideges, mint ő.

– Lesz nálam egy kis fogadás – kezdte halkán, lágy hangon. David és Ella közben odalépett mögé. – Nem tudom, értesültél-e már róla – tette hozzá.

Még be sem fejezte a mondatot, amikor már bánta, hogy így fogalmazott. Amit mondott, az nem igazán hangzott szívélyes invitálásnak.

Anna futó pillantást vetett Davidre és Ellára, akik még mindig hallgattak, aztán megint Peterre nézett.

– Nem, eddig nem tudtam róla – felelte.

A legszívesebben elmenekülne, találta ki Peter, és ő nem is vehette rossz néven tőle. Anna nélkül fesztelenebb lenne a hangulat, ám akkor is hiba volna, ha eleve kizárnák. Peter még egy kísérletet tett.

– Talán jót tenne nekünk, ha közösen felidéznenk egy-két történetet apáról. Biztosan mindnyájan sokat tudunk – folytatta, és kicsikart magából egy mosolyt.

Anna helyett azonban David válaszolt neki.

– Jó volna, Peter, de két óra múlva indul a repülőm – mondta, és az órájára pillantott. – Éppen csak annyi időm maradt, hogy kiérjek a reptérre.

– Menj egy későbbi géppel! – javasolta Peter.

Az öccse megengedhetné magának, hogy veszni hagyja a jegyét, és másikat vegyen helyette. Elvégre jó nevű plasztikai sebészként kétségtelenül a család legsikeresebb tagja, legalábbis anyagi szempontból. Ella viszont még nemrégiben is csak segédorvos volt, és ő, Peter sem keres vagyont. Anna ruhái láthatóan drága darabok, és az autója is sokba kerülhetett. Soha nem beszélt a munkájáról, de egészen biztosan bőven van mit a tejbe aprítania.

David megrázta a fejét.

– Maradnék, ha tehetném, de nem lehet. Holnap korán reggel műtenem kell – mondta. – A repülés mindig kifáraszt, és utána legalább nyolc óra alvásra van szükségem, különben nem vagyok jó formában. – David büntudatos pillantást vetett a bátyjára. – Ugye nem bánod?

De igen, bánom, gondolta Peter. A vitának azonban nem lenne értelme.

– Megértem, hogy szólít a kötelesség – válaszolta.

– Nekem is mennem kell, mert megbeszélésem lesz – jelentette ki Anna sietve, és közben senkire sem nézett rá.

Hazudik. Mindig lerí róla, ha nem mond igazat, gondolta Peter, de ennyiben hagyta a dolgot.

– Hiányozni fogsz – mondta fennhangon, és egyszeriben nem tudta, ki is az, aki hazudik kettejük közül.

Anna kis ideig habozott.

– Azt kétlem – felelte végül. Ella és a fiverei úgy néztek rá, mintha meglepte volna őket az igazsággal. Talán arra sem számítottak tőle, hogy egyáltalán mondani fog valamit. – Senkinek sem fogok hiányozni.

– Nekem igen – ellenkezett Ella csendesen.

Anna hálás pillantást vetett rá. Ha a családjukból valaki egyáltalán közel állt hozzá, akkor Ella volt az. Még arra is szakított időt, hogy eljőjön a diplomaosztójára. Egyébként csak az apjuk születésnapján látogatott haza. Most, hogy ő nincs már, a kapcsolata alighanem meg fog szakadni a családjával. A testvérei ezt nyilván megkönnyebbüléssel fogadják. Nem kell többé úgy tenniük, mintha örülnének a találkozásnak.

– Köszönöm, El – mondta Anna, és megszorította a testvére kezét. – De akkor sem maradhatok.

– Egy órára sem? – hallotta Peter a saját kérdését. Talán Ella arckifejezése készítette arra, hogy ne adja fel. – Csak egy órára. Apa kedvéért.

David megölelte és megpusztilta Ellát, aztán egy kézfogással a bátyjától is elköszönt.

– Majd jelentkezem – ígérte, és udvariasan, de hűvösen biccentett Annának. – Örülök, hogy láttalak.

Peter figyelmét nem kerülte el, hogy Anna szája még keskenyebb lett. Ennyit a fegyverletételről, gondolta leverten, és Ellával a parkoló felé indult, ahol a limuzin várakozott.

Bethany Hollowayt csak akkor vette észre, amikor hirtelen ott termett mellette. Időnként megakadt a szeme a szép nőkön, és Bethany klasszikus szépség volt a makulátlan bőrével, a csillogó kék szemével és a lélegzetelállító vörös hajkoronájával.

– Csak még egyszer el akartam mondani – kezdte, és Peter karjára tette a kezét –, mennyire sajnálom az édesapja elvesztését. Mindnyájan nagyon szerettük őt.

– Köszönöm – felelte Peter.

Talán önzés volt tőle, de szívesebben maradt volna magára a gyászával. Ezt persze nem tehetette meg. Erősnek kellett lennie, hogy mások szabad folyást engedhessenek az érzéseiknek.

Bethany csatlakozott hozzájuk.

– De így talán jobb is neki – jegyezte meg.

– Tessék?

– Hogy hamarabb meghalt.

Peter hirtelen megállt. Nem tudta követni Bethany gondolatmenetét.

– Ezt meg hogy érti?

Bethanyt láthatóan meglepte a kérdés.

– Dr. Wildernek így már nem kell megérnie, hogy a Northeastern Health Care veszi át az uralmat – felelte.

Peter még most sem értett semmit.

– Mit akar átvenni az a vállalatcsoport?

Bethany felvonta a szemöldökét.

– A Walnut Kórházat, természetesen.

Egy pillanatig akkora csönd lett, hogy Peter még a hó szitálását is hallani vélte. Egészen

megfeledezett arról, hogy a testvérei még ott vannak mellette.

– Mit mondott? – kérdezte Bethanytól, de mielőtt ő még válaszolhatott volna, Ellára nézett. – Látom, hogy fázol, Ella. Ül be a limuzinba, és várj meg ott minket! – javasolta.

Testvére kábán bólított, és továbbindult a kocsihoz.

Peter még nem hallott a kórház átvételéről, és láthatóan megdöbbenett a hír, gondolta Bethany. Ő viszont kedvezőnek tartotta ezt a fordulatot. Más véleményen csak azok vannak, akik útját akarják állni a haladásnak, gondolta, most mégis lelkifurdalása támadt.

– Hivatalosan csak a minap jelentették be, hogy az NHC vételi ajánlatot tett – mondta mosolyogva. – A Walnut River Kórház nagyszerűen beleillik az általuk működtetett intézmények láncába. Dr. Wilder keze alatt egészen kiváló intézmény lett.

Talán túlságosan is kiváló, különben zavartalanul dolgozhatnánk tovább, gondolta Peter.

– Apámat nem az a cél vezette, hogy a kórházát egyszer majd bekebelezze egy személytelen mamutintézmény – válaszolta felháborodottan. Az NHC urai hírhedtek voltak az érzéketlenségükről, és ennek újból ékes bizonyítékát adták. Édesapja szinte még a föld alá sem került, amikor máris meg akarják kaparintani az életművét. – Azoknak a cápáknak csak a haszon számít. A betegek nem érdeklik őket.

– Az igazgatótanács holnap hoz döntést ebben az ügyben – tette hozzá Bethany, és kissé zavartan megköszörülte a torkát. – Mivel maga most vesz részt először az ülésen, Peter, gondoltam, jobb, ha időben tájékoztatom.

Az idősebb Wilder doktor halála után Wallace Ford lett az igazgatótanács elnöke. Peternek az édesapja iránti tiszteletből ajánlották fel a tagságot, amit kizárólag kötelességérzetből fogadott el. Elvégre ő nem menedzser, hanem orvos, és az is akar maradni. Most bólított, és leplezni próbálta, mennyire felzaklatta ez a hír. Ma azonban, az apja temetésének a napján nem akart a kórház fenyegető beolvasztásával foglalkozni. Az ráér holnapig.

– Köszönöm – válaszolta kimerően. – Látjuk a fogadáson? – kérdezte aztán valamivel barátságosabban.

Bethany meleg pillantást vetett rá.

– Természetesen – felelte, és megfogta Peter kezét. – Valóban őszintén sajnálom, hogy elveszítették az édesapjukat – tette hozzá. – Viszlát később! – köszönt el, és továbbindult.

David követte a tekintetével. Látszott rajta, magában azt találgatja, hogyan festhet ez a gyönyörű nő a fehér télikabátja nélkül.

– Érdekes arc – állapította meg, és visszafordult a bátyjához. – Egyenletes vonások. Kecses járomcsontok. Ezen a nőn semmit sem kell szebbé varázsolni. Ki volt ez? – kérdezte Petertől.

– Bethany Holloway – felelte a bátyja. Amióta a fiatal nő Walnut Riverben élt, ő is legfeljebb ötször-hatszor találkozott vele. – Csak futólag ismerem, azt tudom róla, hogy az igazgatótanács tagja.

– Új lehet ott. Emlékezetem szerint korábban csupa öregúrból állt a tanács.

Peter felnevetett.

– Az már rég megváltozott. Hosszú ideje apa a legidősebb tag. Vagyis ő volt – javította ki magát, de nehéz volt múlt időben beszélnie az édesapjáról. – Bethany közgazdász, és az a feladata, hogy hatékonyabb munkamódszereket dolgozzon ki nekünk. Hat hónapja került be az igazgatótanácsba. – Peter szorongva gondolt arra, ami másnap várja. – Most, hogy én is tag lettem, a kórház üzleti ügyeivel is többet kell foglalkoznom.

– Te veszed át apa tisztét? – kérdezte az öccse, és a hangja elismerésről árulkodott.

– Nem teljesen, mert ő a tanács elnöke volt – felelte Peter. – Nekem ahhoz a poszthoz még nincs elég tapasztalatom. Nem mintha vágynék rá. Apa is mindig fájlalta, hogy az adminisztratív munka miatt nem tölthetett elég időt a gyógyítással, amit pedig mindennél jobban szeretett.

David kis ideig fürkészve nézett rá.

– Nos, nekem most már valóban indulnom kell – mondta aztán.

Peter nem szívesen vált el tőle. Öccse csak ritkán jött el Walnut Riverbe.

– Kitegyelek a reptérnél? – kérdezte tőle.

David megrázta a fejét.

– Vár a taxim – mondta, és elindult. – Tudod, hogy ki nem állhatom a hosszas búcsúzkodásokat.

– Igen, tudom. És Ella is tudja.

– Ne aggódj az NHC miatt! – tanácsolta David.

Peter keserűen felnevetett.

– Te könnyen beszélsz. Hogy is szól a jelmondatuk? „Amit az NHC el akar érne, azt el is éri.”

David elvigyorodott. Ő akár komoly tétben is hajlandó lett volna ebben a meccsben a bátyjára fogadni. Peter nem beszélt sokat, de ahogy mondják, lassú víz partot mos.

A Walnut River Kórház olyan volt Peter életében, mintha a szerelme lett volna. Semmi sem lehetett fontosabb a számára, és csak hozzá volt hű. Azóta, hogy letette a hippokratészi esküt, testestül-lelkestül orvos volt. Hivatása nem hagyott számára teret és időt tartós párkapcsolatra. Eddig csak egy volt az életében, de az is már jó régen, még egyetemista korában.

– Hívj fel, ha szükséged lenne rám! Csak ötórányi repülőútra élek tőled – mondta David, és megölelte a bátyját. Aztán lehajolt, hogy benézzen a limuzinba. Ella leengedte az ablakot. – Igyekezz, hugi, hogy büszke lehessen rád!

Peter mosolyogva megcsóválta a fejét.

– Nekem is indulnom kell – fordult hozzá Anna. – Hálás lennék, ha a sofőröd kitenne a szállodámnál.

Úgy beszél, mintha egy idegentől kérne szívességet, gondolta Peter.

– Persze, semmi gond – válaszolta. A sofőr kinyitotta előtte a limuzin ajtaját. Ő előreengedte Annát, aztán maga is beszállt. – Biztos, hogy nem akarsz eljönni a fogadásra? Legalább kis időre.

– Sajnálom, de komolyan mennem kell. Nem szeretném lekésni a repülőt. Igaz, én nem fogok holnap reggel egy hollywoodi sztárocskára tökéletes mellet varázsolni, de ettől még fontos munkát végzek.

– Senki sem állította az ellenkezőjét – válaszolta Peter szelíden.

Ellának is elege lehetett a testvérei civódásából.

– Épp most temettük el apát – szólt közbe. – Ma is mindenképpen veszekednetek kell?

– Ellának igaza van – mondta Peter csitítóan. Gyorsan másra terelte a szót, arra a témára, amely már Bethany Holloway felbukkanása óta foglalkoztatta. – Szükségem van a segítségedre, Anna.

Mindkét húga meglepetten nézett rá. Ilyen sem volt még, gondolta Anna, és idegesen kitért a bátyja pillantása elől, mert sejtette, mire akarja megkérni. Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha eleve kitér a kérdés elől.

– Sajnálom, Peter, de a következő hónapokban szörnyen elfoglalt leszek – mondta határozottan.

– Értem – felelte Peter kurtán.

Nem sokkal később a kétszintes háza megtelt a gyásznéppel. Mivel ő maga nem értett ezekhez a dolgokhoz, mindent Ellára bízott. Húga intézte az előkészületeket, a meghívók kiküldését, az enni- és innivalók megrendelését.

A vendégek a szomorú alkalom ellenére is jó étvággal ettek. Ha szerencsém lesz, akkor holnap délre legfeljebb egy szendvics marad meg nekem, gondolta most Peter.

– Maga még egy falatot sem evett.

A férfit meglepték a halk szavak, vagyis inkább az, hogy kitől származtak. Bethany Holloway mondta ki őket, az igazgatótanács legújabb tagja. Peter lassan feléje fordult, és önkéntelenül arra kellett gondolnia, hogy Davidnek igaza volt, amikor szakértő szemmel is hibátlannak nevezte a nő szépségét.

Csak hogy Peter valamiért az ellenségének érezte Bethanyt.

– Nincs étvágyam – felelte, és bágyadtan elmosolyodott.

– Akkor is ennie kellene egy keveset. Nagyon sápadt – felelte a nő.

Hirtelen a férfi kezébe nyomott egy tálát, amelyet saját magának állíthatott össze marhasültből és sonkából. Peter megpróbálta visszaadni, de nem sikerült.

– Van diplomája? – kérdezte barátságosan.

Bethany tudta, hogy a férfi orvosi végzettségre gondol.

– Az emberek megfigyeléséből akár diplomát is kaphatnék. Látom magán, hogy jó ideje ki sem nyitotta a hűtőszekrényét – felelte, és gyermekkori emlékek idéződtek fel benne. – Régebben munka közben apám is megfeledkezett az étkezésekről – tette hozzá.

Nem volt nehéz elképzelnie, hogy érzi magát Peter. Egy családtagot elveszíteni soha nem könnyű, és Bethany tudta, hogy apa és fia nagyon közel állt egymáshoz.

– Régebben? – kérdezett vissza a férfi. – A maga édesapja is...?

Félbehagyta a mondatot, mert nem tudta kimondani a *meghalt* szót.

– Hogy ő is elment-e? – Ez volt a legártalmatlanabb kifejezés arra, ami történt. – Nem, én jöttem el otthonról, és nem is csak a városból, hanem az államból is. – Bethany kortyolt egyet az italából. – Amennyire tudom, a szüleim még mindig éjt nappallá téve dolgoznak. Ezzel persze semmi baj nincs, ha ők így boldogok.

Peter mindent kihallott ezekből a szavakból, csak helyeslést nem, és kíváncsiság ébredt benne.

Bethany körbenézett a nappaliban, amely zsúfolásig megtelt a gyászolókkal, akárcsak a szomszédos helyiségek.

– Sokan eljöttek – jegyezte meg mosolyogva. – Az édesapjának sok barátja volt.

Aki ismerte, szerette is, gondolta Peter.

– Így igaz.

– Én nem ismertem igazán jól – folytatta Bethany, és szélesebb lett a mosolya –, de csak jót hallottam róla. Engem egy kicsit mindig James Stewartra emlékeztetett *Az élet csodaszép* című filmből. Ő is mindig másokra gondolt.

Peter érezte, hogy valami megmozdult benne, miközben a rá szegeződő kék szempárba nézett.

– Maga hasonlít rá – állapította meg Bethany. – Ugyanolyan határozott vonalú az álla és barátságos a tekintete. Sajnálom, de rossz szokásom, hogy mindig kimondom, amit gondolok. Anyám sokszor figyelmeztetett, hogy ebből még gondjaim támadhatnak.

– És támadtak? – kérdezte Peter. – Mármint gondjai.

– Eddig nem, de ki lát a jövőbe? – Bethany elnézett a férfi mellett. – Azt hiszem, valaki beszélni szeretne magával.

Peter megfordult, és meglátta, hogy Fred Trinity inti magához. Nem tudta, mit akarhat tőle, hiszen a végrendeletet majd csak másnap fogják felbontani.

– Ha megbocsát – dörmögte, és visszaadta Bethanynek a tányérját, amelyről egy falatot sem evett.

– Persze. – A fiatal nő homloka ráncba szaladt, amikor lepillantott az érintetlen tányérra. – Ne felejtse el enni valamit! – szólt a férfi után, aztán lemondóan felsóhajtott, és elvegyült a vendégek között.

Peter csak egy perc múlva döbbsent rá, hogy a tekintetével követte Bethanyt. És magában meg kellett állapítania róla, hogy átkozottul csinos.

2. FEJEZET

Bozontos bajszával és golyóbis simaságú fejével Fred Trinity olyan volt, mint egy régimódi, túlságosan szűk öltönybe bújtatott rozsmár. A látszat azonban csalt. Az ügyvédnek úgy vágott az esze, mint a borotva. Kezét Peter karjára tette, és olyan halkán szólalt meg, hogy senki más ne hallja a szavait.

– Szánna rám pár percet? – kérdezte.

A máskor mindig mosolygó férfi arca most feltűnően komoly volt, és Peter ezt nyugtalanítóan találta. Talán a kórház fenyegető eladásáról akar velem beszélni? – találgatta.

– Természetesen. Menjünk be a dolgozószobámba! – tette hozzá, és előreindult a folyosón.

Fred követte.

– Még sosem jártam magánál – jegyezte meg.

– Ne nézzen körül! – kérte Peter. – Nem vagyok éppen házitündér. Tudja, hogy megy ez.

– Hogy őszinte legyek, nem tudom. Nálunk otthon mindent Selma tart kézben. Magának is meg kellene nősiülnie.

– Ezt is felveszem a sürgős elintéznivalóim listájára – ígérte Peter mosolyogva.

Legutolsó pontnak, tette hozzá magában. A háza idősebb volt, mint ő, és rég felújításra szorult. Időnként hívott takarítókat, hogy eltüntessék a port és a pókhálókat, mást azonban nem tett a háza érdekében azóta, hogy az egyetem elvégzése után beköltözött ide.

Az összes többi helyiséghez hasonlóan a dolgozószoba ajtaja is nyitva volt. Peter így szerette. Már gyerekkorában megtanulta, hogy a zárt ajtó mindig titkokat jelent. Most felkapcsolta a villanyt az íróasztalon, aztán az ügyvédhez fordult.

– Miről van szó, Fred?

Az ügyvéd idegesnek tűnt, noha máskor mindig nyugalom és rendíthetetlen optimizmus áradt belőle. Benyúlt a belső zsebébe, egy vastag, fehér borítékot húzott elő, és átnyújtotta. Peter neve állt rajta az édesapja jellegzetes kézírásával.

– James megkért, hogy a halála után ezt adjam át magának. Vagyis most – mondta az ügyvéd, és szomorúan felsóhajtott. James Wilderrel már az általános iskolába is együtt jártak, és hatvan éven át voltak jó barátok. – Nagyon fog hiányozni.

– Igen, tudom. – Peter nem volt biztos abban, akarja-e tudni, mi áll a levélben. – Mikor bírta ezt magára?

– Öt éve. Nem sokkal az édesanyjuk halála után. Azt hiszem, James akkor gondolt bele először igazán, hogy ő sem fog örökké élni. Ezért aztán meg akart szabadulni néhány dologtól, mielőtt még elkésne vele. – A bozontos bajusz alatt egészen keskeny lett az idős férfi szája. – A fenébe is, mindig azt hittem, hogy ha valaki ki tudja cselezni a halált, akkor ő lesz az.

– Én is ezt hittem. – Peter nem ismert az édesapjánál becsületesebb, tisztességesebb embert. Nem létezik, hogy csontvázak voltak a szekrényében, és sötét titkokat őrzött. – Miből gondolja, hogy apa meg akart szabadulni valamitől?

– Részben abból, hogy csak magának hagyott hátra levelet, de a testvéreinek nem. Gondolom, azért, mert maga lesz az új családfő. – Fred felvonta dús szemöldökét, amikor Peter zsebre dugta a levelet. – Nem akarja elolvasni?

– Most nem. Előbb ezen a napon kell túl lennem, csak aztán akarok új gondokkal foglalkozni.

Az ügyvéd bólintott.

– Értem. – Ő mindenesetre teljesítette a feladatát, és az ajtóhoz indult. – Igaz is, megfelel még magának a holnap este a végrendelet felbontására?

Hogy megfelel-e? Peter furcsának találta a szóhasználatot.

– Természetesen, Fred – válaszolta sóhajtva. – Megfelel a holnap este.

Az ügyvéd már ki akart menni, de még eszébe jutott valami.

– Mi van Annával és Daviddal? Őket még nem is láttam. Mármint ma, magánál – jegyezte meg.
– Nincsenek itt. – Peter látta az idős férfin, hogy nem érte be ezzel a válasszal. – Telefonon azonban elérhetem őket, ha valami szokatlan állna a végrendeletben – tette hozzá, bár biztos volt benne, hogy arra nem lesz szükség.

Lekapcsolta a lámpát, és a két férfi elhagyta a dolgozószobát.

– Azt beszélük, hogy az NHC érdeklődik a Walnut River Kórház iránt, és már az ajtón kopogtatnak – jegyezte meg Fred, és megállt a nappaliba vezető folyosón. – Mit kíván tenni?

– Nem engedem be őket – felelte Peter eltökélten.

Az ügyvéd mosolyogva megveregette a vállát.

– Nagyon helyes. Az édesapja büszke lenne, ha ezt hallaná. Ugye tudja, hogy most is vigyáz magára?

Peter futólag elmosolyodott, mert nem tudta, így van-e. Csak abban volt biztos, hogy jó volna, ha maga mellett tudhatná az édesapját. James Wilder sokkal alkalmasabb lenne nála arra, hogy kivédje a pénzsóvár Northeastern Health Care támadását. De majd ő is felnő a feladathoz.

Másnap reggel, amikor Peter belépett a tárgyalóba, az első ember, akit meglátott, Bethany Holloway volt. Bizonyára az igazgatótanács elhunyt elnöke iránti tiszteletből fekete ingruhát vett fel. Vörös haja így lángolóbbnak tűnt, arcbőre pedig még makulátlanabbnak. Jól áll neki a fekete, gondolta Peter. Rajta valahogy nem komor és lehangoló.

Peternek a Fredtől kapott levélre kellett gondolnia. A boríték még mindig bontatlanul feküdt a házában a kandalló párkányán. Valami azt súgta neki, hogy a levél tartalma visszavonhatatlanul meg fogja változtatni az életét. Most azonban éppen elég más gondja van. Akkor meg pláne, ha az NHC valóban szemet vetett a kórházukra.

Januári napsütés áradt be a nagy ablakon, amelyből a baleseti sebészetre lehetett lelátni. Peter hátán végigfutott a hideg, amikor észrevette, hogy rajta kívül már mindenki ott ül a tárgyalóasztalnál. Ez vajon jelent valamit?

A tanács elnöke odalépett hozzá, és kezét fogott vele.

– Jó, hogy eljött, Peter – mondta komolyan, és nagyot sóhajtott. – Engedje meg, hogy még egyszer őszinte részvételemet fejezzem ki. Olyan embert veszítettünk el, aki nagyon sokat jelentett nekünk.

– Köszönöm, Wallace. – Peter végignézett a hosszú asztalon, amelynél még három hely volt szabad a tizenkettőből. – Hová üljek?

Wallace a Bethany melletti székre mutatott.

– Foglaljon helyet Miss Holloway mellett! – mondta, és rámosolygott a fiatal nőre, mintha közös titkuk lenne. Az elnök megvárta, hogy Peter leüljön, aztán csendet kért, és üdvözölte a megjelenteket. – Mivel most rendkívüli ülést tartunk, és mindenkinek más dolga is van még, lemondok a napirend ismertetéséről, és mindjárt a lényeges pontra térek. Helyesebben pontosra – javította ki magát, és hatásszünetet tartott. – Először is – vetett jelentőségteljes pillantást Peterre, és körbemutatott az asztalnál ülőkön – fel kívánjuk ajánlani magának, dr. Wilder, az orvos igazgatói posztot.

Peter egy pillanatig nem tudta, mit válaszoljon. Édesapja a Walnut River orvos igazgatója volt, és az utóbbi években az igazgatótanács elnöki posztját is betöltötte. Rejtély, hogyan volt képes eleget tenni kettős feladatának, és ezt a megterhelést bizonyára az egészsége is megsínylette.

Peter hízelgőnek találta az ajánlatot, de a saját korlátaival is tisztában volt.

– Köszönöm szépen a lehetőséget – felelte mosolyogva –, de nem hiszem, hogy elég tapasztalt vagyok a feladathoz.

Wallace felnevetett.

– Szerény, mint az édesapja volt. Mi azonban csak arra kérjük, hogy ideiglenesen töltse be a posztot, amíg alkalmas pályázót találunk. Az egyébként nem lesz könnyű, mert az édesapja tudásával és teljesítményével csak kevesen vehetik fel a versenyt. Megtisztelne minket, ha addig megint egy Wilder töltené be az állást. – Az elnök szünetet tartott, hogy nyomatékot adjon a szavainak. – Nagy szívességet tenne nekünk.

Wallace ügyesen csapdába csalta Petert, aki tudta, hogy nincs más választása. Csak azzal vigasztalhatta magát, hogy a megbízatása átmeneti időre szól.

– Ha így áll a helyzet, nem mondhatok nemet – felelte.

– Nagyszerű! Akkor ezt tisztáztuk is. Peter Wilder az új orvos igazgatónk – jelentette be az elnök boldogan, aztán egészen ünnepélyes lett az arca. – Mai összejöveteleink másik apropója az az élénk érdeklődés, amelyet a Northeastern Health Care tanúsít a mi kis kórházunk iránt. Úgy gondolom, az ajánlat megérdemli, hogy alaposan megvitassuk.

Peter érezte, hogy összeszorul a gyomra.

– Feltéve, hogy végül nemleges választ adunk – szólt közbe.

Wallace olyan megrovóan nézett rá, mintha legalábbis törvénysértést követett volna el. Peter tudta, hogy valószínűleg vétett a tanácskozás rendje ellen, ám ez a legkevésbé sem érdekelt.

Az elnök összevonta a szemöldökét.

– Hogyhogy?

– Maga sem gondolhatja komolyan, Wallace, hogy el kellene fogadnunk az NHC ajánlatát.

– Az összegét még nem is ismeri – felelte az elnök.

Peter lekicsinylő nevetést hallatott.

– Nem is kell ismernem. Arra, amit mi itt teszünk, nem lehet egyszerűen árcédulát ragasztani.

– A biztosítótársaságok ezt meglepetéssel hallanák, dr. Wilder – szólt közbe Bethany. Látta Peteren, hogy meglepődött, de mindenképpen meg akarta értetni vele, hogy téves a felfogása. – A betegek fizetnek a kezelésért. Azon tehát, ha hatékonyabban és rövidebb ideig kezelik őket, mindenki nyer. Ők is, mi is. – Bethany hangja szenvedélyesebb lett. – Emellett mi csak egy kis kórház vagyunk, és nem szakklinika. Egyetlen kártérítési igény tönkretelhetne bennünket, és be kellene zárnunk.

– Még soha nem perelték be a kórházunkat – válaszolta Peter.

– Az nem jelenti azt, hogy soha nem is fogják – mondta Bethany. – Az emberek manapság sokkal könnyebben indítanak pert. Egy olyan nagy cég, mint az NHC, védőernyőt tartana fölénk, és nem kellene attól félnünk, hogy csődbe mehetünk.

A tanács egyik tagja mondani akart valamit, de Peter nem engedte szóhoz jutni. Édesapjának nagyon sokat jelentett ez a kórház, és az önállósága ezért az ő számára is több volt pusztán anyagi kérdésnél.

– Hol van ebben a tervben a betegek helye? – kérdezte.

– A betegek profitálnak a legtöbbet – kötötte az ebet a karóhoz Bethany. – Az NHC ismertté tesz bennünket, támogatást szerez nekünk, és korszerűsíti az eszközeinket. Ezt maga sem hagyhatja figyelmen kívül.

– Nem is teszem – felelte Peter. – A felszerelés rendkívül fontos. Arra kapjuk azonban az adományokat, és eddig jól megvoltunk belőlük.

Csak a részleteket látja, és nem az összképet, gondolta Bethany.

– A magánszemélyek adományait össze sem lehet hasonlítani azzal, amit egy nagy cégcsoport nyújthat nekünk – hangsúlyozta.

Peter magában azt találgatta, hogy ez a nő valóban ennyire naiv, vagy egyszerűen csak szívtelen.

– Nem veszi észre, hogy a lelkünket készülünk eladni? Harminc ezüstért.

Wallace megköszöri a torkát, mire mind a ketten felé fordultak. A feszültség enyhült valamelyest.

– Nem érzi kissé színpadiasnak, amit mondott, dr. Wilder? – kérdezte az elnök.

– Nem. Én csak gyakorlatiasan gondolkodom. Nem azért lettem orvos, hogy futószalag mellett dolgozzam. Mi itt az egész beteget kezeljük, és nem csak egy részét. – Peter nem Wallace-hoz intézte a szavait, hanem Bethanyhoz. Azt akarta, hogy a nő lássa be, hibás az érvelése. – Nem kérek abból, hogy kezelés közben egy könyvelő álljon fölöttem stopperórával a kezében, és gyorsabb munkára buzdítson, mert úgy nagyobb lesz a forgalom és a bevétel.

– Mi rossz lenne abban, ha több beteg részesülne ellátásban? – firtatta Bethany.

– Az volna rossz, ha minél előbb le akarnánk tudni a kezeléseket, hogy betartsunk egy időkeretet

és teljesítsünk valamiféle normát. Nem érti, miről beszélek?

Bethany szeme dühösen megvillant. Ennyire korlátoltnak gondolja ez az alak? Nem tűrte jól a kritikát, fiatal korában túlságosan is gyakran volt része benne. Felnőtt fejjel a legkevésbé sem vágyott rá.

Peter haragja egyre erősebb lett. Csak ritkán vesztette el a türelmét, az édesapja halála azonban mélyen megrázta.

– Ne szolgáltatassa ki az NHC-nek a kórházunkat, Wallace! Azt mindnyájan keservesen megbánnánk, elsősorban a betegeink – mondta, aztán hátratolta a székét, és hirtelen felállt. – Ha megbocsátanak, most mennem kell. Várnak a pácienseim.

Azzal elhagyta a tárgyalót. Komoly önuralmába került, hogy ne csapja be maga mögött az ajtót.

Bethany Peter látványos távozása után is sokáig ott érezte a levegőben a feszültséget. Sőt még akkor is, amikor negyedóra múlva hirtelen befejeződött az igazgatótanács ülése. Dr. Wilder heves felszólalásáig ő egészen természetesnek vette, hogy az NHC átveszi a Walnut River Kórházat. Nos, ennyit a megérzéseiről.

Peter Wildernek, ha ez nem is látszik rajta, özönvíz előtti a gondolkodása. A haladás útjában áll, képtelen arra, hogy a jövőbe nézzen. Bethany úgy gondolta, neki kell jobb belátásra bírnia az új orvos igazgatót. Az igazgatótanács többi tagja nem akart szembeszállni Peterrel. Egyesek azért nem, mert a barátai voltak, mások a megboldogult édesapja iránti tiszteletből. Bethany ezekre a szempontokra nem lehet tekintettel. Neki csak a kis kórház érdekeit kell néznie.

Nem engedheti, hogy egyetlen ember gátat vessen a fejlődésnek, csak mert fél a változástól. Sokszor volt már dolga Peter Wilderhez hasonló férfiakkal, akik a járatlan utat soha nem merték elhagyni a járatlanért.

Bethany tudta, hogy a betegek előtt semmiképpen sem beszélhet Peterrel. Déli tizenkét óra előtt ezért a férfi szobája előtt várakozott. Mint minden orvos, ilyenkor Peter is biztosan ebédszünetet fog tartani, gondolta. Egy órakor azonban még mindig ott várt. Végül úgy döntött, hogy benyit. Éppen a kilincsre tette a kezét, amikor kivágódott az ajtó, ő pedig már nem tudott megállni, és teljes erőből nekiment az orvosnak.

A férfi villámgyorsan megragadta a vállát, hogy ne essen el. Bethanynek el kellett fojtania egy sikolyt, pedig nemigen fordult elő vele, hogy elveszítette volna az önuralmát.

– Ó! Dr. Wilder...

– Igen, a nevem ott áll az ajtón – morogta a férfi. Feltámadt benne az orvos, és végignézett a fiatal nőn, de nem fedezte fel rajta sérülés nyomát. – Jól van? – kérdezte azért a biztonság kedvéért.

– Igen. – Bethany lesimította a ruháját. – Szívósabb vagyok, mint amilyennek látszom.

– Az jó – bólintott Peter, és a felvonóhoz indult.

Bethany arra számított, hogy ott marad, és ő beszélhet vele. Most viszont ki kellett lépnie, hogy utolérje a folyosón végigsiető férfit. Ki akar térni a beszélgetés elől? – futott át az agyán.

– Bízom benne, hogy összefutunk – kezdte.

Peter mosolyogva nézett rá.

– Úgy is történt. A szó szoros értelmében.

Bethany összeráncolta a homlokát. Mulat rajta ez az alak?

– Az nem állt szándékomban.

Peter megnyomta a lift hívógombját.

– Micsoda? Mi nem állt szándékában? – kérdezte.

Fehér köpenye zsebébe dugta a kezét, és válaszra várt. Bethanynek szüksége volt egy-két pillanatra, hogy összeszedje a bátorságát.

– Az NHC ajánlatáról szeretnék beszélni magával.

Peter pár másodpercig a fiatal nő arcát tanulmányozta. Már hallotta Bethanyról, hogy roppant becsvágyó teremtés. Talán itt van a kutya eltemetve.

– Már megtette – válaszolta.

– Maga kirohant az ülésről – mondta Bethany.

– Nem volt túl udvarias tőlem – ismerte el Peter mosolyogva –, de egyikünk idejét sem akartam feleslegesen rabolni. Éppen eleget hallottam.

– Szinte semmit.

– Azt viszont igen, hogy elhangzott a Northeastern Health Care neve és az *átvétel* szó. Nekem ennyi elég volt.

Ez az ember semmit sem ért, de Bethany nem riadt vissza a nehéz feladatoktól. Szereti Walnut Rivert, és szívesen dolgozik az itteni kórházban. Nem fogja hagyni, hogy Peter Wilder megakadályozza az átvételét.

– Legalább hallgassa meg, mit ajánl az NHC! – mondta higgadtan.

– Nem vagyok remete, aki barlangban él, Miss Holloway. Jól tudom, mit tud ajánlani az NHC. Egy sereg vadonatúj, csillogó berendezést, amit aztán nem használhatunk, mert túl drága lenne az üzemeltetésük. – A férfi tekintete átható lett. – Kinőttem már a hátulgombolós korból, és nem lehet drága játékszerekkel megvesztegetni.

Kinyílt a lift ajtaja. Bethany belépett Peter után az üres fülkébe, és mélyeket lélegzett. Nem volna jó húzás tőle, ha elveszítené az önuralmát.

– Nem tartom magát gyerekeknek, dr. Wilder – mondta.

A férfi elmosolyodott, és Bethany érezte, hogy valami megmozdult benne. Nem tagadhatta, hogy a doktor kisugárzása hatással van rá.

– Ez igazán megnyugtató – felelte Peter. – Bizonyára az orvosi kamara is örömmel hallaná.

Bethany egyáltalán nem találta mókásnak a dolgot, és nagyon nem szerette, ha valaki az ő kárára tréfálkozott.

– Gyerekesnek nem tartom magát, régimódinak viszont igen – tette hozzá.

Peter még akkor is mosolygott, amikor felvonta a szemöldökét.

– Maga soha nem tesz lakatot a szájára, igaz?

Bethany harciasan előreszegezte az állát.

– Ahogy mondja.

– Ez nem igazán rokonszenves tulajdonság – jegyezte meg a férfi fejcsóválva.

– Nem akarom, hogy rokonszenvesnek tartsanak.

Peter még mindig előrenézett.

– Az jó, mert az magának amúgy sem sikerülne.

Van, amikor a visszavonulás a jó stratégia. Bethany ezért engedett, de csak egy kicsit.

– Lehet, hogy a *régimódi* nem a legjobb szó magára.

A férfi bólintott.

– Igen, lehet.

Bethany megint a támadás mellett döntött.

– Azt viszont nem tagadhatja, hogy fogva tartja a múlt – mondta.

Peter most már ráemelte a tekintetét.

– Tévedés. A jelenben élek – válaszolta élesebben, mint ahogy akarta. Miért sikerül ennek a nőnek újra meg újra kihoznia őt a béketűrésből? – És nem fogom ellenállás nélkül kiszolgáltatni ezt a kórházat egy személytelen cégcsoportnak.

Most Bethany látta elérkezettnek az időt a gúnyolódásra.

– Nem hajlamos maga kissé a színpadiasságra, dr. Wilder?

– Csakis akkor, ha szükség van rá, Miss Holloway. – Peter félrefordult, és magában elszámolt tízig.

A lift leért velük az alagsorba. Az orvos kiszállt, hogy egyen egy keveset a kantinban, mielőtt folytatja a gyógyítást. Bethany viszont szemlátomást eltökélte, hogy tönkreteszi a rövidke ebédszünetét. Jobban járt volna, ha a szobájában marad, és ott kap be valamit, gondolta Peter. Otthonról azonban nem hozott ennivalót, mert üres a hűtőszekrénye. Mielőbb el kell mennie vásárolni.

A kantin felé menet elutasító pillantást vetett a mellette lépkedő nőre.

– Eltökélte, Miss Holloway, hogy egész nap követni fog? – kérdezte.

Bethany sugárzó mosollyal ajándékozta meg.

– Csakis akkor, ha szükség van rá, Mr. Wilder.

Peter lehajtotta a fejét.

– Talált, süllyedt.

– Legalább hallgasson meg! – kérte a fiatal nő újra.

A férfi neki is adott egy tálcát.

– Könnyebb lesz, ha maga is eszik valamit.

Peter fején találta a szöveget. Bethany kíváncsian körbenézett. Soha nem járt még a kantinban, mert egy közeli étteremben szokott enni.

– Ezek szerint meghallgat?

– Azóta ezt teszem, amióta rám támadt.

Az orvos válaszára felkapta a fejét egy ápolónő, aki előttük haladt a tálcájával, és szélesen elmosolyodott, miután végigmérte őket.

– Azt hiszem, éppen elindítottuk a pletykák gépezetét – jegyezte meg Bethany.

Peter látszólag közönyösen bólintott.

– Kávét?

– Tejeskávét iszom.

– Gondolhattam volna.

Bethany teleengedte a bögréjét.

– A tejeskávé ellen is kifogása van? – kérdezte.

Leereszkedő hangsúlya nem kerülte el Peter figyelmét.

– Az ellen van kifogásom, ha valaki csak azért veti el a bevált dolgokat, mert okvetlenül modernnek akar tűnni.

Bethany követte a férfit a szendvicsekhez, és találomra elvett egyet.

– Ha ezzel a kórház átvételére céloz, akkor téved – jelentette ki.

– Tapasztalatból tudom, Miss Holloway, hogyan folyik a gyógyítás egy klinikán. Határozottan ellenzem, hogy a Walnut River Kórházban is az legyen a gyakorlat. Mi itt egészében kezelünk egy beteget, és nem csak a karját, a lábát vagy éppen a máját gyógyítjuk, bármilyen konkrét panasszal fordult is hozzánk.

– Nem gondolja, hogy ez a módszer meglehetősen időigényes? – És költséges is, tette hozzá magában Bethany.

Peter számított erre a válaszra. Az NHC vezetői pontosan erre hivatkozva fogják arra kényszeríteni az orvosokat, hogy futószalagon gyógyítsanak.

– Meglehet, hogy időigényes. Ám ha csak egy-egy tünetet kezelünk, akkor könnyen elkerülheti a figyelmünket valami, ami pedig nagyon fontos lenne.

– Milyen gyakran fordul elő, hogy olyasmire bukkannak, ami a beteg tüneteinek alapján nem volt előre sejthető?

– Gyakrabban, mint hinné – felelte Peter. Bethanyra szegezte a szemét, és halkabban folytatta: – És ha maga lenne az a beteg, akkor egyetlen alkalmat is túl soknak tartana, nemde?

Ebben igaza van, látta be Bethany a pénztár felé menet. Mégis biztos volt abban, hogy az ilyen esetek rendkívül ritkák.

– Hosszabb távon viszont...

Peter biccentéssel üdvözölte a pénztárosnőt, és elővette a tárcáját. Mutatta, hogy mindkettőjüket ő fizeti, és egy húszdollárost nyújtott át a kasszában ülő asszonynak.

– Hosszabb távon ugyanannyi jót fogunk tenni, mint eddig – mondta szilárd hangon.

Bethany is elővette a pénztárcáját.

– Én is ki tudom fizetni a fogyasztásomat.

A férfi egyszerűen továbbment a tálcájával, és egy hátsó kis asztalnál leült.

A nő állva maradt.

– Ragaszkodik az álláspontjához?

– Igen.

Bethany csalódottan ingatta a fejét.

– Nem hittem volna magáról, hogy ennyire merev – mondta, és leült.

– Az élet csupa meglepetés. Miért éppen engem akar meggyőzni? Az igazgatótanács legújabb tagjaként bizonyára nekem van a legkevesebb befolyásom a döntésre.

– Maga Peter Wilder, a Walnut River Kórház házi szentje. James Wilder fia, azé a James Wilderé, akit még nagyobb tisztelet övezett. Az emberek felnéznek magára, és nagyra tartják. Adnak a szavára. Ha kiáll valami mellett, mindenki abból indul ki, hogy jó okkal teszi.

Bethanyt jóleső érzés töltötte el, amikor a férfi rámosolygott.

– Így is van. Jó okkal teszem.

A nő átsiklott a válasz fölött.

– Az igazgatótanács tagjai úgy fognak szavazni, ahogy maga.

A férfi mosolya most tűnődő volt.

– Maga viszont nem.

– Én nem a szívemmel szavazok, hanem a fejemmel.

– Kár! – Peter elkapta Bethany felháborodott pillantását, és sietve folytatta: – A szív többnyire jobb döntést hoz, mint a fej – mondta. Ivott egy korty kávé, aztán letette a bögréjét, és előre hajolt.

– Komolyan kíváncsi vagyok, miért fontos magának ez az átvétel, Miss Holloway. Személy szerint mi előnye származik belőle?

– A fejlődés – vágta rá Bethany azonnal.

– Ezt én másként látom. – Peter az órájára pillantott. Csak az idejét vesztegeti itt, pedig hasznosabban is tölthetné. Becsomagolta egy szalvétába a szendvicset, fogta a bögréjét, és felállt.

– Ha megbocsát... Dolgom van.

Bethany összevonta a szemöldökét, mert biztos volt benne, hogy a férfi nem mond igazat. Miért ült le, ha máris menni akar?

– Mi dolga van? – kérdezte kihívóan.

– Várnak – felelte Peter hanyag mosollyal, aztán elsietett.

Bethany meghökkenően nézett utána. Vajon hallotta valaki a beszélgetésünket? – találgatta, és feltűnés nélkül körbenézett. Egész életében a legjobbak közé akart tartozni. A sikert azonban soha nem élvezte ki, mert máris a következőt hajszolta. A versenyt fontosabbnak tartotta, mint a célba érést.

Gondolataiba merülve a szájához emelte a tejeskávét, és a kijárat felé tartó orvos háttára szegezte a szemét. A testén végigfutó bizsergésről megint nem akart tudomást venni.

Peter Wilder még nem tudja, hogy én nem fogom feladni, és végül meg fogom őt győzni, gondolta. Nem volt még ilyen nehéz feladata, de szentül eltökélte, hogy csak azért is megoldja. A kórházukat csakis az NHC készítheti fel a jövő kihívásaira. Ez a kedélyes és régimódi kis intézmény kizárólag James Wildernek köszönheti a jó hírét. Most ugyan a fia vezeti, de mi lesz akkor, ha egyszer majd nem egy Wilder áll az élén?

Akkor lassan, de biztosan el fogja veszíteni a tekintélyét, míg végül egyetlen jól képzett orvos sem akar majd itt dolgozni. Középszerű kórház lesz középszerű személyzettel. Hogy ne így legyen, azt csakis az NHC akadályozhatja meg.

Bethany kiitta a kávéját, felállt, és visszavitte a tálcáját. Kezdődhet a második menet. Dr. Wildernek sürgősen észhez kell térnie, mielőtt még imádott kórháza végképp jelentéktelenné válik.

3. FEJEZET

A végrendelet felbontása nem hozott meglepetéseket. Ella pár perccel hét óra előtt érkezett meg Peterhez, és minden úgy zajlott, ahogyan várták. Édesapjuk néhány kisebb tárgyat emlékül a jó barátaira hagyott, s mivel testvére nem volt, a házát és csekély megtakarítását egyenlő arányban a gyermekei örökölték.

– Ez így egészen egyértelmű – mondta Fred, és letette az okiratot a mahagóni íróasztalra. Aztán felállt és becsukta az aktatáskáját. – Azért kár, hogy David és Anna nem lehetett jelen.

– Biztosak voltak benne, hogy semmi meglepő nem lesz a végrendeletben – mondta Peter a vállát vonogatva. – Egyébként sürgősen haza kellett utazniuk.

Fredről lerítt, hogy legjobb barátja gyerekeitől többet várt volna.

– Örülök, hogy láttam, Ella – mondta, és kijött Peter íróasztala mögül. – Remélem, legközelebb kellemesebb körülmények között találkozunk majd.

– Én is – dünnyögte Ella bánatosan.

Peter látta, hogy a húga szemében könny csillog. Tudta, sok idő kell még hozzá, hogy feldolgozza a veszteséget.

– Kikísérem – mondta az ügyvédnek.

– Jut eszembe – kezdte Fred, miután kijöttek a szobából –, volt már ideje... Tudja, mire.

Peter kitalálta, hogy az ügyvéd az apja levelére céloz, és megrázta a fejét.

– Nem, még nem.

– Fél, hogy valami rossz áll benne? – kérdezte Fred.

A félelem nem jó kifejezés, gondolta Peter. Az viszont igaz, hogy nyugtalanítónak találta azt a borítékot, és attól tartott, a tartalmát is annak fogja találni.

– Jó hír aligha lehet benne, mert apa akkor személyesen mondta volna el nekem – válaszolta, és nagy sóhajjal zsebre dugta a kezét.

Fred együttérzően nézett rá.

– Hogy jó-e a hír, vagy rossz, azt csak egy módon derítheti ki.

– Tudom, és el is fogom olvasni a levelet – ígérte Peter.

Az ajtóban az ügyvéd még egyszer felé fordult.

– Értesítsen, ha majd készen áll rá.

Peter habozott.

– Bármi legyen is benne, az apa titka.

– Én pedig nemcsak az ügyvédje voltam, hanem a barátja is. Előttem nem voltak titkai – jelentette ki az idős úr.

Peter meglepetten nézett rá.

– Maga tudja, mit rejt a boríték?

– Gyanítom – ismerte el Fred.

Peter nem értette, miért kellene értesítenie az öregurat a levél tartalmáról, ha ő már úgyis sejti, mi áll benne. Ezt meg is kérdezte tőle.

– Ügyvédként köt a titoktartás – hangzott a mindig bevethető válasz. Az ügyvéd az órájára nézett. – Mennem kell. Selma már vár a vacsorával. – Az idős férfi mosolyogva megpaskolta a pocakját. – Ha a feleségem nem főzne olyan jól, nem lennék ilyen... tekintélyes. Viszontlátásra, Ella! – szólt hátra, aztán lehalkította a hangját. – Hívjon fel, ha kinyitotta a borítékot! – kérte, aztán kilépett a házból, és becsukta maga mögött az ajtót.

Ella azonnal megjelent a folyosón.

– Mit akart még tőled?

– Csak jogi dolgokról beszélt – felelte Peter.

– Azt hittem, azzal már végzett.

– Tudod, milyenek az ügyvédek. Soha nem fogynak ki a szóból. Fred azt akarja, hogy a család új fejeként haladéktalanul készíttessenek végrendeletet – füllentette Peter.

A húga hevesen megrázta a fejét.

– Még sokáig nem fogsz itt hagyni minket. – Tizenegy évvel idősebb bátyja most már afféle apapótlékot is jelentett számára. – A leghatározottabban megtiltom, hogy végrendelkezz.

Peter felnevetett.

– Jól van, majd megmondom Frednek, hogy felejtse el az ötletet.

Peter a kis irodában ült, ahova be szokott húzódni, amikor éppen nem beteget vizsgált, vizitelt, vagy operált. Egyszer csak Bethany lépett be az ajtón.

– Az NHC a hónap végén ideküld valakit, hogy tárgyaljon velünk – közölte mindenféle bevezető nélkül.

Épp csak elmúlt reggel nyolc, és még Eva, Peter titkárnője sem volt bent. Az első betegek majd csak fél tízre jönnek, de neki addig még három bent fekvőt kell megvizsgálnia. Homlokát ráncolva felnézett a szakfolyóiratból, amelyet éppen olvasott. A jövőben a rendelési idő kezdetéig magamra fogom zárni az ajtót, döntötte el.

– Nincs más dolga? – kérdezte a korai látogatójától.

Bethany el volt szánva arra, hogy megtöri az orvos igazgató ellenállását, és bizakodó mosolyt varázsolt az arcára.

– Semmi, ami fontosabb lenne.

Peter becsukta a folyóiratot.

– Magának talán fontos, de nekem nem – közölte.

Bethany közelebb lépett hozzá. Peter Wildert a kórházban mindenki barátságos, szelíd embernek tartotta, az ő szemében viszont csökönyös számár volt. Szexi számár, de számár.

– Ezt már tegnap is mondta a kantinban.

– És még mindig igaz – felelte a férfi rezzenéstelen nyugalommal. – Nem tudom, mivel tölti az idejét az igazgatótanács többi tagja. Én viszont arra fordítom az enyémet, amiről papírom van. Betegeket gyógyítok.

Ez így nem volt teljesen igaz. Peter tudta, hogy a tanácsból négyen is osztályvezető orvosok. Nekik is sok a dolguk, amikor éppen nem a tárgyalóteremben ülnek, költségvetéseket tanulmányoznak, vagy személyi kérdésekben döntenek. Azt is tudta, hogy Bethany Holloway hatékonyság-szakértő, bármit jelentsen is ez.

– Vizitelnem kell – mondta, és az ajtóhoz indult. – Ha nem akar órákig a folyosón várni, keressen magának hasznosabb elfoglaltságot!

Azzal két napon belül már másodszor menekült el Bethany elől.

A vizit után Peternek még maradt fél órája a rendelés kezdetéig, ezért felment az ügyvezető igazgatóhoz, hogy értesüléseket szerezzen csinos ellenfeléről.

– Mit lehet tudni Bethany Hollowayról? – tért rá azonnal jövelele céljára.

Henry Weisfield felnézett az utazási prospektusból, amelyet eddig vágyakozva lapozgatott, és helyretolta az orrán a szemüvegét. Behatóan végigmérte a fiatal orvost, aki neki még mindig James Wilder fia volt, aztán szomorkásan elmosolyodott.

– Ha harminc évvel fiatalabb lennék, szerencsét próbálnék nála. Miért kérdi? Érdekli az ifjú hölgy?

Peter már betöltötte a negyvenet, és az emberek folyton megpróbálták összeboronálni valakivel. Ő azonban nem akart másodszor is csalódní. Nem kívánta veszélybe sodorni a lelki békéjét, mert tudta, hogy vannak szívbjajok, amelyekre még nem találták fel a gyógyszert.

– Csak arra vagyok kíváncsi, honnan került ide, és mit akar – válaszolta.

Henry hátradőlt a székén.

– Két diplomát is szerzett a tekintélyes Princeton Egyetemen, és mindkettőt jeles eredménnyel. Wallace egészen el van ragadtatva tőle.

Peternek arra kellett gondolnia, ahogy az igazgatótanács elnöke előző nap valósággal körülrajongta Bethany Hollowayt.

– A maga édesapja is jó véleménnyel volt róla – tette hozzá Henry.

Nem lett volna, ha tudja, hogy ez a nő egy mamutintézménynek akarja kiszolgáltatni az életművét, gondolta Peter.

– Ha ilyen briliáns elme, akkor miért csak egy vidéki kórház igazgatótanácsában ül, és nem egy nemzetközi cégében? Miért éppen ránk vesztegeti a tehetségét?

– Jó kérdés – felelte Henry. – Alighanem inkább nagy hal szeretne lenni egy kis tóban, mint kis hal egy nagyban.

Ez könnyen lehet. Peter az ablakhoz lépett, és lenézett a hátsó parkolóra, amely lassanként megtelt a munkába érkező orvosok, ápolónők és a kezelésre igyekvő betegek autóival. A Walnut River Kórház sikeres intézmény, és nincs szüksége felfuvalkodott gazdasági menedzserre, aki megmondja, hogyan dolgozzanak ők itt.

Peter önkéntelenül ökölbe szorította a kezét, és az ablakpárkányra támaszkodott.

– Vagyis Miss Holloway azért nézte ki magának a mi tavunkat, hogy nevet szerezzen a szakmában? Henry kis ideig gondolkodott.

– Elképzelhető – felelte végül, és elmosolyodott. – Hallottam, hogy maga tegnap a mondat közepén hagyta ott az ülést. Bethany mondatának a közepén.

Peter megfordult.

– Nem akartam megvártni a betegeimet.

– Még nem is voltak itt. Megnéztem az előjegyzési naptárát. Az első időpontjáig még fél órája volt.

Az ügyvezető igazgató önfejű ember volt, kissé talán különc is, de jó munkát végzett, és Peter kedvelte.

– Azért jöttem el az ülésről, mert nem akartam kikelni magamból – ismerte be.

– Kikelni magából? – kérdezett vissza Henry hitetlenkedve. – Azt szívesen megnéztem volna. A kórházban magát tartják a földkerekség legtürelmesebb emberének.

Bethany tegnap szentnek nevezte, most meg még ez is. Peter azonban tudta, hogy egyik megállapítás sem igaz. Ő is csak ember, aki igyekszik a lehető legjobban végezni a munkáját.

– Mindig olyan vagyok, amilyennek éppen lennem kell – felelte.

Henry a vonásait fürkészte.

– És most éppen kissé... – kezdte, de félbehagyta a mondatot. – Jóságos ég, maga komolyan dühös! Csak nem Miss Holloway az oka?

Peter bólintott. Maga sem tudta, miért megy az idegeire ez a nő. Általában semmi és senki nem billentette ki a nyugalmaiból.

– Az a nő korteshadjáratot folytat a Northeastern Health Care mellett.

– Az NHC nem maga az ördög – válaszolta az ügyvezető.

Peter meglepetten nézett rá. Eddig azt hitte, Henry a szövetségese.

– Ezt nem mondhatja komolyan.

– Nem is tudom – sóhajtott egy nagyot az idősödő férfi. – Talán ez az idők szava. És ha nem hallgatunk rá, lehet, hogy lemondunk valamiről, ami pedig mindenkinek a hasznára válna.

Mi ütött ebbe az emberbe? Nem létezik, hogy hiszi is, amit mond!

– Mi akkor vagyunk hasznosak, Henry, ha jól látjuk el a betegeinket. Nem kell orvosnak lenni annak a belátásához, hogy hamar munka ritkán jó. És kényszerűen szorítani fog bennünket az idő, ha az elsődleges szempont a nyereségesség lesz.

– Az NHC-nél sem csupa lelketlen orvos dolgozik.

Peter nem tudta, hogy Henry őt akarja-e provokálni, vagy agymosáson ment keresztül.

– Lehet, hogy nem lelketlenek, de a szívüket nem teszik bele a munkába. Vegyen át az NHC egy másik kórházat! Miért pont egy ilyen kis jelentéktelen intézményt szemeltek ki maguknak, mint a miénk?

A kérdés láthatóan meglepte Henryt.

– Ne becsülje le az édesapja teljesítményét! Keményen dolgozott azért, hogy a szakmában kiváló neve legyen a kórházunknak. Valamikor talán jelentéktelen kis intézmény voltunk, de csak addig, amíg James nem vette kezébe a szakmai irányítást. – Henry lepillantott a kórház utolsó negyedéves jelentésére, amely előtte feküdt az asztalon. Címoldalán az orvosok nevei sorakoztak. – Kiváló kardiológusaink és ortopéd sebészeink vannak. Az egyik rákspecialistánk pedig a Yale Egyetemen végzett.

Peter nem hitte, hogy a kollégái akkor is itt maradnának, ha az NHC átveszi őket.

– Mi szükségünk van az NHC-re?

– Sürgősen új berendezéseket kell vásárolnunk – felelte az ügyvezető fáradt hangon. – És sok minden mást is.

Peter hitetlenkedve meredt Henryre. Még mindig nem akart hinni a fülének.

– Vagyis maga is az átvétel mellett van?

Az idős férfi a vállát vonogatta.

– Én a nyugdíjazásom mellett vagyok – felelte.

Peter mindent szívesebben hallott volna, mint ezt.

– Ne, Henry!

– De igen – hangzott a szelíd válasz. – Megöregedtem, Peter. Idősebb vagyok, mint az édesapja volt. Elegendem van abból, hogy szűkös eszközökkel zsonglőrködjek, és minden egyes cent kiadását kétszer is meggondoljam. Folyton azt kell kérdeznem, hogy miből fogjuk ezt vagy azt finanszírozni.

– De mindig talált megoldást. Mi itt mind varázslónak tartjuk.

– Ideje, hogy valaki más húzza elő a nyulat a cilindrből – felelte Henry fáradtan. Szerette a kórházakat és az embereket, akik itt dolgoztak, de az egészsége már nem volt a régi. Az ereje fogyatkozni kezdett, és nem akarta megvárni, hogy elküldjék. – Törje más a fejét álmatlan éjszakákon át azon, hogyan lehet betömni a következő lyukat!

Peter látta Henryn, hogy valóban fáradt. Tudta, hogy időskori cukorbetegségben szenved, amit mások előtt titkolt, de előtte nem. Ezért nem folytatta a győzködését.

– Már döntött? – kérdezte csendesen.

– Abban a kérdésben, hogy nyugdíjba megyek? Igen. Minden másban még bizonytalan vagyok. – Henry a fejét ingatta. – Elvben én is ellenzem, hogy az NHC bekebelezzen bennünket. Az viszont senkin nem fog segíteni, ha be kell zárunk. A jó hírünk önmagában nem hoz hasznot. A szegény betegek közül sokakat ingyen kezelünk. Valakinek azonban mindenért fizetnie kell, a kötöscserétől kezdve egészen a komoly beavatkozásokig. Mindegyik osztály többet igényel, és én nem tudom, honnan teremtem elő a pénzt.

Peter felszegte az állát, mintha egy láthatatlan ellenséggel készülne megvívni.

– Továbbra sem hiszek abban, hogy az NHC jelenti az egyetlen megoldást.

– Talán nem – ismerte el Henry –, de én személy szerint nem látok más lehetőséget. Ezért fogom a nyugdíjaztatásomat kérvényezni.

– Mikor? – kérdezte Peter beletörődően.

Az ügyvezető lapozgatni kezdte a naptárát. Hálás volt, mert Peter nem nevezte gyávának, és nem vádolta megfutamodással.

– Áprilisban vagy májusban. Már keresem az utódomat.

– Maga pótolhatatlan, Henry.

Az ügyvezető elmosolyodott.

– Senki sem az. Maga majd ezt is megoldja, Peter. A Wilderek mindig mindent megoldanak.

Peter már rég kijött Henry irodájából, amikor a szavai még ott csengtek a fülében. „A Wilderek mindig mindent megoldanak.” Tudta, hogy a nagyapja és az apja ugyanígy gondolkodott. Ő sajnos nem ennyire derűlátó.

Peternek majd leragadt a szeme. A fullasztó levegőjű tárgyalóteremben alig várta, hogy befejeződjön az igazgatótanács véget nem érő ülése. Sokkal fontosabb dolga is lett volna.

Egész héten, miközben betegeket vizsgált és kezelte, lopva újra meg újra hátralesett a válla fölött,